

Megbocsátás

Mi, keresztények próbálunk Istenhez közelebb jutni. De Istenhez nem lehet közelebb jutni az emberek megkerülésével. Sokszor Isten és közém állhat egy olyan ember, akire haragszom. Viszont mindaddig, míg meg nem bocsátok neki, addig Istenhez sem tudok közelebb jutni egy milliméterrel sem, sőt végtelen távolságra kerül tőlem Isten. Ez nagyon lényegbe vágó, mégsem akarja megérteni sok templomba járó sem. Mert sokszor azt hisszük: amit velünk tettek, az annyira fájdalmas és igazságtalan, hogy nem tudjuk megbocsátani. De részünkről ez csak kibúvó. Ha őszinték vagyunk, be kell ismernünk: nem igaz, hogy nem tudunk megbocsátani, csak nem akarunk megbocsátani.

36 éves papságom alatt a legsúlyosabb probléma híveim körében a megbocsátani nem tudás volt. Jártam be Öregek Otthonába is, ahol láttam több évtizedes, megkövesedett haragokat, mély gyűlöletet idősebbekben, akik például soha ki nem békültek testvéreikkel, esetleg csak azért, mert azok egy zsiros bödőnnel többet örököltek. A mi családunk, rokonságunk igencsak vallásos família, de még itt is van egyesek közt haragtartás. Még papok közt is találkoztam vele, akiknek pedig hivatásuk a kibékülés örömhírét a szívekbe vésni. A napokban bekapcsoltam a számítógépet, és ott olvastam egy igen jó pap megbotránkoztató sorait, aki ezeket írta arról az emberről, aki óriási lelki kárt okozott neki: „Isten lehet, hogy megbocsát neki, de én soha!”... Brrr! Megborzongunk ettől. Föláll a szőr a hátunkon. Hála a Jóistennek, a Szentlélek fuvallata szelíden helyrepopozta, mert másnap már visszavonta dühödte, evangéliumellenes mondatát, és megbocsátott ellenségének... Mi több, olyan emberek is vannak, akik még azért is megharagszanak ránk, ha nem haragszunk mi is azokra, akikre ők haragszanak. Sok olyan emberrel is találkoztam, akik állítják, hogy nem haragszanak arra, akire felhívtam a figyelmüket, holott haragszanak.

Tapasztalható, hogy a lelkészek sok szép dologról beszélnek, de a megbocsátásról, erről a legfontosabbról kevesebbet beszélnek, és nem elég világosan, radikálisan szögezik le, hogy a megbocsátás nélkül a keresztény ember egy „élő hulla” – vagy szelídebb kifejezéssel egy nagy nulla. Isten maga a Szeretet, és csak a szeretet fér meg vele. Csak olyan szívben lakik, ahol szeretet van. Ahol a legkisebb harag, düh és **meg nem bocsátás van**, onnan azonnal **távozik**. Amíg ezt valaki nem érti meg, és nem valósítja

meg, addig kár a többitől beszélni, addig a szeretetet sem érti meg.

Miért bocsássak meg? Erre részint a Bibliában találjuk meg a választ, de inkább csak a vallásos emberek számára. Másrészt az emberi természetben keressük a választ, és inkább a nem hívők megfontolására.

1. Az evangéliumból tudjuk, hogy Jézus tanította meg a Miatyánkot, amit sokan mindennap imádkoznak, és benne ezt: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, úgy, ahogyan mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” Na mármost, ha valaki úgy imádkozza, hogy közben haragszik valakire, az tulajdonképpen azt kéri Istentől, hogy ne bocsássa meg

az ő bűneit (ugyanúgy, ahogy ő sem bocsátott meg a másoknak), vagyis saját elítélését kéri Istentől.

Ne felejtjük el: Jézus nem azért kívánja, hogy másoknak megbocsássunk, mert megérdemlik; azért bocsássunk meg, mert Jézus nekünk is megbocsátott.

Jézus nagyon a lelkünkre köti, hogy mielőtt – áldozattal vagy imával – hozzá fordulunk, béküljünk ki haragosainkkal, különben Isten nem fogadja el áldozatunkat és imánkat (Mt 5,23-24). Jó lenne, ha kristálytisztán látnák a vallásos emberek, hogy mindaddig, míg egy emberre is haragszunk, elakad bennünk a kegyelem, azaz addig kár és teljesen fölösleges imádkozni, mert imánk nem köt

ki Istennél. Ugyanígy ilyenkor a szentmisére járásnak sincs értelme, mert minek oda elmenni, ahonnan ugyanúgy lépek ki, amint ahogy bementem, vagyis továbbra is gyűlölettel és haraggal. A meg nem bocsátónak a gyónása is csak álgyónás, és nem a megtérés és kien-gesztelődés alkalma. És áldozni sem szabad így, mert az megcsúfolása a Szeretet Szentségének... A megbocsátás szeretetünk leghitelesebb bizonyítéka. A megbocsátás a kereszténység egyszerűsége! E nélkül semmire sem jutunk Istennel való kapcsolatunkban (és persze az emberi kapcsolatokban sem). Nélküle ugyanúgy nem kerülünk közelebb Istenhez, mint madár sem szárny nélkül az égig.

Jézus még sok alkalommal beszél a megbocsátásról (például az adósságot el nem engedő szolga példabeszédében, Mt 18,23-35), vagy amikor Péter megkérdezi Tőle, hogy talán még hétszer is megbocsássunk-e, amire Jézus azt válaszolja neki, hogy „hetvenszer hétszer” is (Mt 18, 22). Evvel arra utalhat, hogy milyen nehéz áthangolni érzelmvilágunkat a dühből a szeretetre, hogy milyen sokszor kell megismételni megbocsátó elhatározásunkat. Mert mindaddig, amíg haragosod névnek hallatára egy picit is megrebben a szemed, addig még nincs minden rendben, addig még nem „szívből engesztelődöttél ki vele”.

2. A „Miért bocsássak meg?” kérdésre lehet válasz adni az emberi természetből is. Ki ne érezte volna már,

hogy micsoda nagy teher rajtunk a harag, hogy a gyűlölet megmérgezi lelkünket, kiolt minden szépet: a reményt, a jóságot és a derűt. Haragtartó magatartásunk idővel egyre több dühöt és keserűséget szül, és mint valami fekély, felemészti a lelkünket. Érezzük, hogy rabláncot tart a gyűlölet, viszont a megbocsátás eloldja, leveszi rólunk ezt a rabláncot. Felszabadulunk, megkönnyebbülünk, fellélegzünk. *Meggyógyulunk*. Újjáéledünk, és határtalan, leírhatatlan lesz ez a **boldog szabadulás**.

Bárcsak minél többször éreznénk kibéküléseink után a megbocsátás „friss gyümölcsének” ezt a jó ízét, örömét és gyógyító szabadítását!

Pribitek László